

Πέντε του Νομβρίου κι' είκοστή,
συνέρχονται πατέρες σιδικαί.

Ένι κάσα κι' έξηνητα κι' οκτώ
και Κουβέρνο γελῆ πηνηκτό.

Στου Πισμαζόγλου τῆ θανῆ,
πού τόσος κόσμος τὸν θρηνεί.

6205 1906

Μάτια που δὲν τὸν ἴδανε πικρὰ γιὰ τοῦτον κλαίνε
καί στίχονμά του στόματα χίλια συχώρα λένε.

Συχώρα βγαίνουνε κι' εὐχαίς
κι' ἀπὸ τῶν σιλῶδων τῆς ψυχῆς,
καί μὲ λαχτάρα τῶν κρυφῆ
μὲ σκλάβά παραστέκει,
καί στὸν νεκρὸ τῆν κορυφῆ
στέφαν' ἀγάπης πλέκει.

Κι' ἀπὸ μεγάλους και μικροὺς
συχώρα κι' εὐφημία,
πού γίνονται γιὰ τοὺς νεκροὺς
ἀθάνατα μνημετα.

Εὐχῆ γι' αὐτὸν ἀπὸ παντοῦ, λιθωντοῦ νεφελῆ,
κι' ὀφράνας μαθήτης κοπετός,
καί Πατριάρχης λατρευτός
ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ χίλια συχώρα στέλλει.

Ὅσα μεγάλα και πολλὰ
στὸ γένος σκόρπισε καλά
μὲ τὴν καρδιά και μὲ τὸν νοῦ
νὰ γίνουν ρόδα τοῦρανοῦ,
νὰ γίνουν στέφανά του
τῆν ὥρα τοῦ θανάτου.

Ὅταν ὁ πλοῦτος ἀγαθὸς και τίμιος προβάλλῃ
τοῦ κόσμου γίνεται χαρὰ και προσευχῆ μεγάλη,
κι' ἄλ' οἱ καλοὶ κι' ἄλ' οἱ καλοὶ μπροστά του δὲν περνᾶνε
χωρὶς νὰ ποῦν: χίλιες φορές συχωρεμένος νάσαι.

Στάζει τὸ δάκρυ γύρω του σὰν τῆς δροσῆς τὴν στάλα,
κι' ἓνα στέφανι γίνεται κι' ὁ πόνος ὁ δικός μου,
στέφανι που δὲν φαίνεται στὰ στέφανά του τὰλλα,
μᾶξι γιὰ ροῦ ἀμάραντα τὰ δάκρυα τοῦ κόσμου.

